

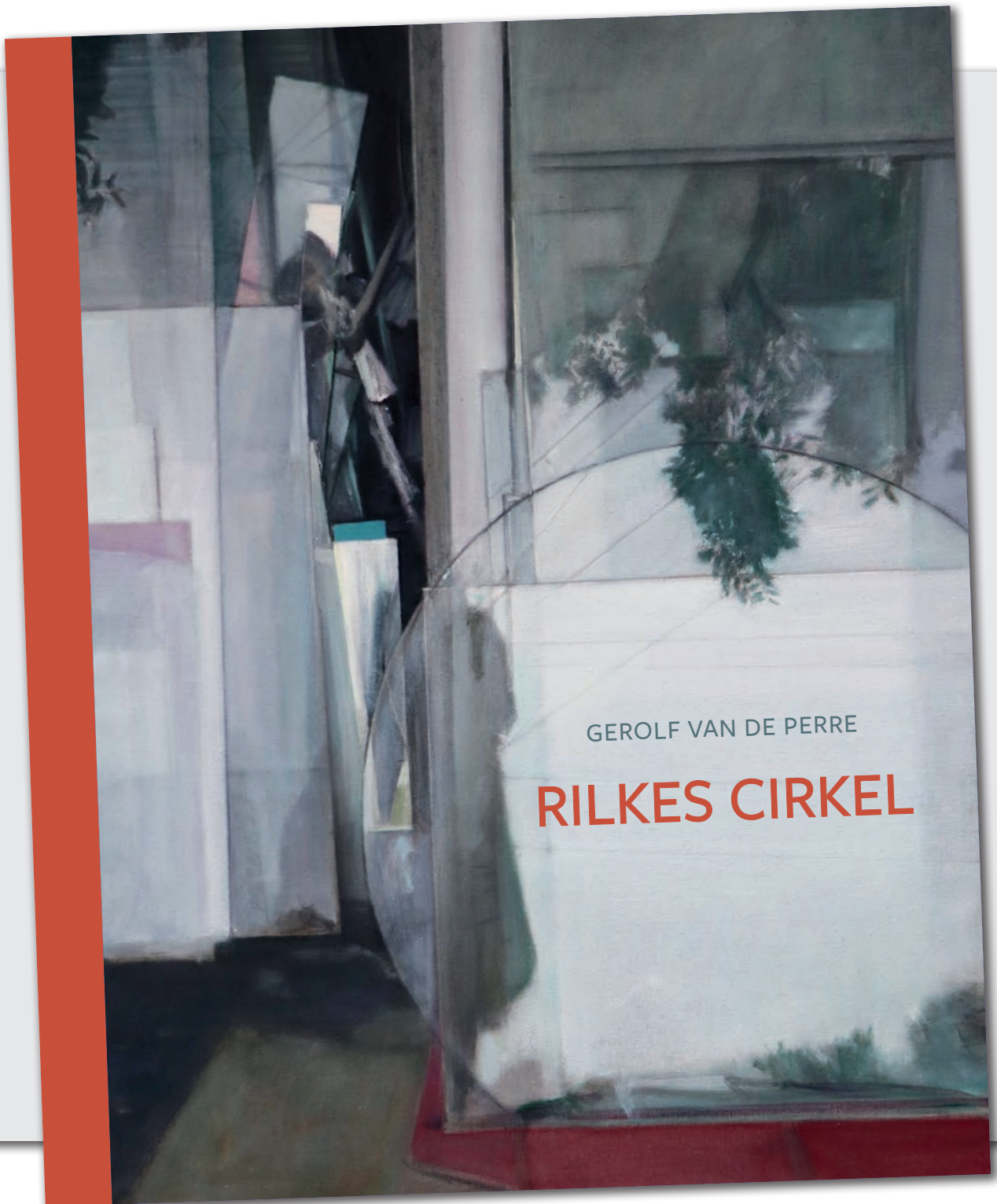
Gerolf Van de Perre, het Emile Verhaerenmuseum & Uitgeverij *f*

nodigen u en uw vrienden uit

op zondag 9 maart 2025 om 11u

in het Emile Verhaerenmuseum, Emile Verhaerenstraat 71, 2890 Puurs - Sint-Amands

op de vernissage van de tentoonstelling en de voorstelling van de beeldroman

- Conservator van het Verhaerenmuseum dr **RIK HEMMERIJCKX** verwelkomt.
- **GEROLF VAN DE PERRE** gaat in gesprek met de conservator over zijn jarenlange werk aan boek en tentoonstelling **RILKES CIRKEL**.
- Uitgever **LEO PEERAER** overhandigt de eerste exemplaren.
- Receptie.

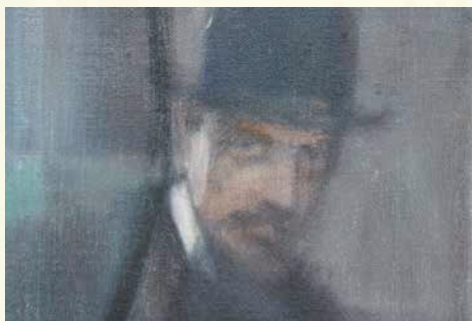

Inschrijven is verplicht.

Gelieve te antwoorden – via de antwoordstrook hieronder – voor vrijdag 7 maart 2025
aan Uitgeverij P, Sint-Antoniussberg 9, 3000 Leuven per post
of mail contact@uitgeverijp.be

'Gaan' is de houding van Verhaeren, het hoofd vooruit, zoals Van Rysselberghe hem schetste. Dat voortsnellen krijgt artistiek vorm in het futurisme, de beweging die dan net opkomt. Eeuwenlang is het beeld een stilgezet moment, een vereeuwiging van het vergankelijke en verglijdende. Toch is dat verglijden net de realiteit, zoals Montaigne schreef: 'Je ne peins pas l'être mais le passage.' De Italiaanse futuristen gingen dat letterlijk doen. Ze vonden hun literaire inspiratie daarvoor bij Verhaeren, in zijn gedichten over de nieuwe grootstad, in zijn enthousiasme over die ene grote stroom die leven en dood van het individu opneemt en oneindig vermenigvuldigt en zijn lofzang op industriële schaalvergroting, kracht en snelheid. Nu heeft literatuur vanzelf iets van een stroom: onder het lezen trekken woorden in cadans als een film voorbij, met versnellingen en hernemingen, van een begin over een ontwikkeling naar een einde.

Maar Rilke beent zijn gewaardeerde oudere collega, de voortsnellende Verhaeren, niet bij: zijn basishouding is staan. Staande schrijft hij aan een lessenaar, als een beeldhouwer aan het werk. "Il faut travailler, rien que travailler", houdt Rodin hem voor. Bij beeldhouwen gaat dat zo. Rilke neemt dat devies ter harte. Hij maakt schrijven tot een monnikenbestaan. Zijn 'ora et labora' wordt 'zien en werken'. In Parijs is zien en werken haast hetzelfde, schrijft hij aan zijn vrouw. Hij gaat in de Jardin des Plantes voor dieren staan als tegenover een model en tekent op wat hij vaststelt. Een gedicht ontstaat uit vliedende werkelijkheid, stilgezet in één beeld.

De Apollotorso in het Louvre is ‘een brokstuk’, maar bekeken door Rainer Maria Rilke begint het te glanzen. Via beeldhouwer Rodin ontmoet Rilke niet alleen fysisch, maar ook via brieven de Vlaamse dichter Emile Verhaeren.

In een chic Parijs restaurant komen ze samen met de jonge Stefan Zweig en nog twee vakbroeders om de geesten over landsgrenzen heen te verenigen.

We schrijven 1913, maar een jaar later ligt Verhaerens Leuvense alma mater in puin... Dat stelt hun wederzijdse bewondering op de proef.

De ‘voortsnellende’ Verhaeren, ‘profeet van snelheid en beweging’, en Rilke die stilstaat om de dingen te laten indringen of ‘het vliedende van Verhaerens weefgetouwen’ tegenover ‘het handwerk’ van de kantwerkster én van Rilke.

Als schilder onderschrijft Gerolf Van de Perre Rilkes vaststelling ‘zien is werken’. In een groot compositiespel met vijfenzeventig verbluffende schilderijen, een keuze aan verzen en citaten en eigen aantekeningen stelt hij de twee hoofdrolspelers hier in hun cirkel voor.

R.M. Rilke aan zijn Poolse vertaler, in een toelichting bij *Duineser Elegien*:

‘(...) steeds weer en steeds verder gaan we terug naar de vroegeren, naar onze afkomst, en vooruit naar hen die na ons komen. (...) Het gaat erom in een zuiver en diep aards bewustzijn alles wat wij hier zien en aanraken in de meest wijde context te plaatsen. Niet in een hiernamaals, maar in een geheel, in het geheel. (...) Juist omwille van de voorlopigheid, die zij met ons delen, moeten deze ervaringen en dingen door ons met het meest intense begrip verstaan en herschapen worden. Herschapen? Ja, want het is onze opgave ons zo diep en smartelijk te doordringen van de voorlopige, vergankelijke aarde dat haar essentie in ons ‘onzichtbaar’ weer verrijst. Wij zijn de bijen van het onzichtbare. *Nous butinons éperdument le miel du visible, pour l’accumuler dans la grande ruche d’or de l’Invisible.* (...)’

(vertaling: W.J.M. Bronzwaer)

Uit een brief aan W. von Hulewicz, zijn Poolse vertaler, met toelichting bij *Duineser Elegien*, 13.XI.25:

‘(...) wir gehen immerfort über und über zu den Früheren, zu unserer Herkunft und zu denen, die scheinbar nach uns kommen. (...) in einem rein irdischen, tief irdischen, selig irdischen Bewußtsein gilt es, das hier Geschaute und Berührte in den weiteren, den weitesten Umkreis einzuführen. Nicht in ein Jenseits, dessen Schatten die Erde verfinstert, sondern in ein Ganzes, in das Ganze. (...) gerade, um seiner Vorläufigkeit willen, die es mit uns teilt, sollen diese Erscheinungen und Dinge von uns in einem innigsten Verstande begriffen und verwandelt werden. Verwandelt? Ja, denn unsere Aufgabe ist es, diese vorläufige, hinfällige Erde uns so tief, so leidend und leidenschaftlich einzuprägen, daß ihr Wesen in uns „unsichtbar“ wieder aufersteht. Wir sind die Bienen des Unsichtbaren. *Nous butinons éperdument le miel du visible, pour l’accumuler dans la grande ruche d’or de l’Invisible* (...)’

Gerolf Van de Perre

(1965)

GEROLF VAN DE PERRE maakte als schilder een eerste aantal eigensoortige graphic novels tijdens en na een verblijf in Beijing (1999-2001). Hij verwerkte daarin de ervaring van de grootstad in volle verandering. Dat de dichter Rainer Maria Rilke dat 100 jaar eerder over Parijs deed in zijn roman *Aantekeningen van Malte Laurids Brigge*, was aanleiding om van een aantal aantekeningen een geschilderde adaptatie te maken: *Dichter in de massa* (2010). In Rilke verdiepte Van de Perre zich verder in een eerste graphic essay, met eigen tekst naast schilderijen: *Spiegel-beeldessay* (2015). Intussen bleef hij op een eeuw afstand het verleden representeren: in *Gewonde stad*

(2014) de oorlogsvernietiging van Leuven, in *Le grand Meaulnes revisited* (2016), de succesroman uit 1913 van Alain Fournier, die in de eerste oorlogsmaanden sneuvelde.

“Je mag de schilderijen van Van de Perre niet beschouwen als loutere illustraties bij een verhaal. Daarvoor zijn ze te gelaagd. Vaak schemeren ze in stijlvolle wazigheid en zijn ze voor vele interpretaties vatbaar: grimmig en melancholisch tegelijk.”

KOEN VAN BOXEM, *De Tijd*

“Het zijn de meest indringende passages [uit Rilkes roman] die Gerolf Van de Perre letterlijk heeft overgenomen in zijn beeldroman, en waar hij briljante beelden rond opbouwt, ... een verpletterende aanvulling van één van Vlaanderens best bewaarde geheimen.”

FRIDA DEWITTE, *Goddeau.com*

ANTWOORDSTROOK

Naam:

Adres:

..... Tel.: E-mail:

zal alleen/met ... pers. aanwezig zijn op **zondag 9 maart 2025 om 11 uur** in het **Emile Verehaerenmuseum, Emile Verhaerenstraat 71, 2890 Puurs - Sint-Amands.**

tekent in voor **RILKES CIRKEL** (112 blz. in vierkleurendruk) aan de **voorintekenprijs** van **25 euro** (vanaf 10 maart: 27,50 euro) via overschrijving op rekening IBAN BE08 4310 5290 8113 • BIC KREDBEBB (Uitgeverij P) en vermeldt het bestelde.

haalt de bundel op bij de voorstelling.

wenst de bundel thuis te ontvangen (verzendkosten 5 euro/exemplaar).

Graag dit strookje voor vrijdag 7 maart 2025 te bezorgen aan Uitgeverij P, Sint-Antoniussberg 9 te 3000 Leuven, of via contact@uitgeverijp.be - Tel: 016 23 12 45

De toegang is gratis maar inschrijven verplicht.

Ook verkrijgbaar in de betere boekhandel.